

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

«Συνεχίζω έξ του προηγούμενου
 'Ο Γαλιζής νόμισε πως άσπαζε ή καρδιά του άπ' τη συγκίνησι.
 «Αν δέν τόν συγκινούσε δ' Άλκη θέατεται στις γραμμές του ήλεκτροκού.

«Η Ρόζα... 'Ηταν ή Ρόζα, ή άγαπημένη του, ή λατρευτή του, ή γυναίκα για την όποια ύπόφερε, ταλαιπωρήθηκε, καταδωθήκανε, βασανίστηκε, μαρτύρησε...

«Η γυναίκα για την όποια κινδύνεζε τη ζωή του.
 «Η πρώτη και τελευταία του άγάτη.

— Ρόζα... Ρόζα μου!... φώναζε άδιαφορόντως για τον κόσμο που τόν κούταζε περίεργα.

— Άντρέα! άντιχρησε τώρα κι' ή φωνή του Λουκά.
 Τι έτιγρία!... Έπειτα από τόσα βάσανα, έπειτα από τόσους κατεργημούς, να πού αναγινώσκουσαν πάλι κι' οι τίσορες κίτες άπ' τόν δλογάλινο, τό φρονιμό, τό χειροφίλινο άτίμα όφρανό.

Χωρίς να χάσει καρδιά δ' Ανδρέας, έτρεξε, ανέβηκε τη γέφυρα του σταθμού, περσε άντίκρυ κι' έπεσε στην άγκαλιά της Ρόζας.

«Έκλαιαν και γέλοισαν μαζί, ξεφώνιζαν, λυγάρωναν.

«Ο κοσμάκης είχε σταθεί γύρω τους και τους κιντάζε περίεργα. Μά κι τους έγνωρίζε; «Ήσαν τρισευτυχισμένοι...

«Άγκαλιάζονταν, φιλιθθηκαν, ξεφώνισαν κι' όταν τέλος περσε τό μεθόρι της πρώτης τους γαριάς, σκαρτάρωναν και τους κινδύνεζε πού διέτρεχαν.

— Άρωο, δρόμο!... Να φρονίσιμα γρήγορα, είτε δ' Ανδρέας κατατάζοντας γύρω του φοβισμένα.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε δ' Λουκής.

— Μάς παρακολούθησαν. Τά καταφερασε όμοις και ξεφώνισαν. Θά σάς τά πώ μέσα στό τραίνο. Πρέλει να φέρονε άμυσσο.

— Όχι μέ τό τραίνο, είτε δ' Άλκη. Γιατί τό τραίνο βάρδη άπ' τόν Πειραιά. Αν είνε μέσα δ' άνθρωποι; έκείνος;

«Η Ρόζα άνησυχισε. Μά τι συνέβαινε λοιπόν; Ρώτησε τόν Άνδρέα δ' ο Γαλιζής της έίηρησε μέ λίγα λόγια τι είχε συμβεί. Την πληροφορήσε επίσης για τόν έξουμό του πατέρα της και της μητέρας της.

«Η Ρόζα κατάλαβε τώρα ότι δέν έπρεπε να χάνουν καρδιά. Στην Άθήνα δ' πατέρας της. Στόν Πειραιά δ' όνδρωπός του, δ' άπιστήτης του, δ' έκασος για κάθε έγκλημα. 'Ηταν κι' αυτή λοιπόν της γρούσις του Άλκη. Να μίν άνέθουν μέ τό τραίνο.

—Νά πάρουμε τό τραί, είτε δ' Λουκής.

Και τράβηξαν πρds τό σταθμό του τραί. Έκει ο κοσμάκης ήταν έλάστος. Μήλκων στό τραί κι' ήσαν πλιά κάπως, άρχισαν να τά λένε. Μά τι να πρωτόελεγαν; Τους είχαν συμβεί τόσα πράγματα άπ' τη στιγμή που χώρισαν!

— Άκούστε, είτε δ' Λουκής στόν Άνδρέα. Πρέλει πρώτα-πρώτα να σκαρτάρουν πού θά μείνετε. Ούτε σ' έπρέλει να πάς σπίτι σου, ούτε ή δεσποινίς Ρόζα στό σπίτι της φίλης της.

«Ο Γαλιζής στενοχωρήθηκε.

Διέτρεχαν πραγματικάς μεγάλους κινδύνους άόμοια. Έτρεπε να χωριθούν, να ξεφαναίσταίν. Πού όμοις;

«Ήσαν, κι' αυτός κι' δ' Λουκής φτωχοί καλλιτέχναι. Δέν είχαν έπαύλεις κι' έξουικά έρωτικά κρησφιζόμενα...

«Έτσι, ή σκεπή αυτή τους είχε χάσει όλους βοδούς και μελαγχολικούς, όταν έπενεθή ή Ρόζα.

— Θά πάμε να μείνουμε στον Άγιο Κοσμά, είτε.

— Στόν Άγιο Κοσμά; ρώτησε δ' Άνδρέας.

— Ναι, άγάτη μου.

— Σε χαμιά καλά;

— Όχι δά, σ' ένα μικρό πιαλάκι. Μοδ' τό ύποσέθηκες αυτό δ' πατέρας της Αγγής. Να μάς στεγάσει εκεί στην έπαυλή του και να μάς στεφανώσει.

«Η είδησις αυτή τους χαροποίησε όλους. Όλα θά πήγαιναν καλά. Άρκει να μίν έπενεθεί-

νε Έξαμα δ' Λαμπίρης με τους μπρόδους τους.

—Θ' ανέθωμιε λοιπόν στην Άθήνα, συνεχώς ή Ρόζα, και θά τρέξω στό σπίτι της Αγγής. Θά τους πώ τι συμβαίνει και θά πάρουμε τό κλειδί της επαύλειος.

«Ο Γαλιζής άλλωσε και της πήρε τό χέρι στά δικά του.

— Άκουσε, άγαπημένη μου, της είπε μέ συγκινημένη φωνή. Άφού δ' πατέρας της Αγγής θέλει να μάς στεφανώσει, άδιαφορόντως για τη λύσσα του πατέρα σου, πέρ' του, παραιάσέ τον, να τό κάνει αυτό άπόψε.

— Άπόψε!... φημίσε βαταία συγκινημένη ή Ρόζα.

— Ναι, άπόψε, ξανάτε άποφασιστικά δ' Άνδρέας.

— Άπόψε. Αυτό είνε τό πιά φρονιμό, συμφώνησαν κι' δ' Λουκής μέ τόν Άλκη.

— Έτσι θά βοηθή δ' πατέρας σου πού τετελειωμένον γεγονός, έτόνος δ' Άνδρέας στό Ρόζα, όμάστε πλιά ένουμένοι. Τι μπορεί να κάνει; Να μάς σπουσίση; Χαλάλι του!...

«Όταν τό τραί έίητασε στην Άθήνα, βγήκων όμοι στή στάσι του Ζωπλείου και τράβηξαν για τό σπίτι της Αγγής.

«Όταν πλησίασαν εκεί, δ' Λουκής κι' δ' Άλκη κάθησαν σ' ένα καφενείο. 'Ο Άνδρέας συνόδευσε τη Ρόζα ως την πόρτα του σπιτιού.

«Η Ρόζα ανέβηκε έπάνω τρεγγάτη και σ' λίγα λεπτά ξανακατέβηκε και φώναζε τόν Άνδρέα.

— Θέλει να σέ δ' ή δ' πατέρας της Αγγής, τού είπε.

«Ο Γαλιζής ανέβηκε στό φιλοξενίο αυτό σπίτι, πούγε βοει τόσα έγκάρδια φιλοξενία ή άγαπημένη του, συγκινημένος.

«Η Ρόζα τόν παρέφνε σ' ένα σαλόνι. Βοήθηκε εκεί μπροστά στην Αγγή, την τόσο καλόκαρδη Αγγή, στή μητέρα της και τόν πατέρα της.

«Οι ευγενικοί και καλόκαρδοί αυτοί άνθρωποι τόν δέχτηκαν μέ καλωσύνη. Τοβαρίζων έγκάρδια τό χέρι και τόν παρακάλεσαν να καθήση.

«Ο πατέρας της Αγγής έξήγησε στό Γαλιζή πως είνε πρόδρομος να τους φιλοξενήση στην έπαυλή τόν στόν Άγιο Κοσμά και να τους στεφανώσει όταν θέλουν. Άδιαφορόντως για την όργη του Λαμπίρη.

— Έξ άλλου, συνεχώς, φανταζόμενα πως δ' άνθρωπος αυτός θά καταπραϊνιθή και θά ύποκίνη προ τόν γεγονότων, όταν μάθη πως παντρευτήκατε. Άρκειά ύποσέφατε, άρκειά βασανίστηκατε. Είνε και ρός να ήσυχάσει και να ετιγχήσει. Είμαι βέβαιος ζ. Γαλιζή, πως θά λατρεύετε την Ρόζα. Τό δείχνει άλλωστε και ή διαγωγή σας ως τώρα, τά μαρτύρια πού ύποσέφατε πρds χάρις της. Η Ρόζα σάς αγαπάει επίσης κι' άπαρηγόρητα για χάρι σας κι' αυτή την οικογένειά της. Ένωθήτε και ήστε ευτυχισμένοι, παιδιά μου!...

«Η Ρόζα έκλαιγε.

«Η Αγγή είχε δακρύσει.

Μά κι' δ' Άνδρέας ήταν βαθείς συγκινημένος.

«Εσφιζε γεμάτος ευγνωμοσύνη τό χέρι του πατέρα της Αγγής και τού άποκρίθηκε:

— Τ' όνειρό μου, δ' πόθος της ζωής μου, είνε να κίωμο τη Ρόζα μου ετιγχιωμένη. Σάς είμαι άπείρημα ευγνώμων για τη μεγάλη σας καλωσύνη. Σάς παρακαλώ όστόσο να ύποβλήθητε στόν κόπο να μάς στεφανώσετε άπόψε.

— Ναι, αυτό είνε τό καλύτερο, είτε δ' πατέρας της Αγγής. Θά τρέξω κι' όλα για τις άδειες και θά είδοποιήσω κατόπιν ένα γνωστό μου καπά στις Τριζυριές.

— Τό ζητώ αυτό και βάζομαι τόσα, έξήγησε δ' Άνδρέας, γιατί φοβόμια. Φοβόμια πλιά. Έχω μά κακή προαισθήση. 'Ο Λαμπίρης βόσκεται στην Άθήνα. Γέμισε μαζί μου. Κι' είμαι βέβαιος πως θά κάνει τό καθετί για να έμποδισή τό γάμο, θά φτάση ίσως και μέχρι έγκλήματος.

«Ο πατέρας της Αγγής ρηθίστησε σ' οκέφεις.

(Άκολουθεί)

— Άγάτη μου... άγάτη μου... άνερούλη μου!... Είμαι τόσο... τόσο ευτυχιωμένη!...